

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Μαρίας

τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ

Ἄν «ὁ θάνατος τῶν ὁσίων εἶναι τίμιος καί ἡ μνήμη δικαίου συνοδεύεται ἀπό ἐγκώμια», πόσο μᾶλλον τῆ μνήμη τῆς ἁγίας τῶν ἁγίων, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέρχεται ὅλη ἡ ἀγιότης στούς ἁγίους, δηλαδή τῆ μνήμη τῆς ἀειπάρθενης καί Θεομήτορος, πρέπει νά τήν ἐπιτελοῦμε μέ τίς μεγαλύτερες εὐφημίες. Αὐτό πράττουμε ἐορτάζοντας τήν ἐπέτειο τῆς ἁγίας κοιμήσεως ἢ μεταστάσεώς της, πού ἄν καί μέ αὐτή εἶναι λίγο κατώτερη ἀπό τούς ἀγγέλους, ὅμως ξεπέρασε σέ ἀσύγκριτο βαθμό καί τούς ἀγγέλους καί τούς ἀρχαγγέλους καί ὅλες τίς ὑπερκόσμιες δυνάμεις διὰ τῆς ἐγγύτητός της πρὸς τόν Θεό καί διὰ τῶν ἀπό παλαιά γραμμένων καί πραγματοποιημένων σ' αὐτή θαυμασίων.

Ὁ θάνατός της εἶναι ζωηφόρος, μεταβαίνοντας σέ οὐράνια καί ἀθάνατο ζωή, καί ἡ μνήμη τούτου εἶναι χαρμόσυνη ἐορτή καί παγκόσμια πανήγυρις, πού ὄχι μόνο

ἀνανεώνει τή μνήμη τῶν θαυμασιῶν της Θεομήτορος, ἀλλά καί προσθέτει τή κοινή καί παράδοξη συνάθροιση τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἀπό κάθε μέρος τῆς γῆς γιά τήν πανίερη κηδεῖα της, μέ θεολήπτους ὕμνους, μέ τίς ἀγγελικές ἐπιστασίες καί χοροστασίες καί λειτουργίες γί' αὐτήν.

Οἱ Ἀπόστολοι προπέμπουν, ἀκολουθοῦν, συμπράττουν, ἀποκρούουν, ἀμύνονται καί συνεργοῦν μέ ὅλη τή δύναμη μαζί μέ ἐκείνους πού ἐγκωμιάζουν τό ζωαρχικό καί θεοδόχο ἐκείνο σῶμα, τό σωστικό φάρμακο τοῦ γένους μας, τό σεμνολόγημα ὅλης της κτίσεως.

Ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Σαβαώθ καί Υἱός αὐτῆς τῆς ἀειπάρθενης, εἶναι ἀοράτως παρών καί ἀποδίδει στή μητέρα τήν ἐξόδιο τιμή. Σέ αὐτοῦ τά χέρια ἐναπέθεσε καί τό θεοφόρο πνεῦμα, διά τοῦ ὁποίου ἔπειτα ἀπό λίγο μεταθέτει καί τό συζυγικό πρὸς ἐκείνο σῶμα σέ χῶρο αἰεζω καί οὐράνιο. Διότι μόνο αὐτή, εὐρισκομένη ἀνάμεσα στό Θεό καί σ' ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος, τόν μέν Θεό κατέστησε υἱόν ἀνθρώπου, τούς δέ ἀνθρώπους ἔκανε υἱούς Θεοῦ, οὐρανῶσασα τή γῆ καί θεῶσασα τό γένος. Καί μόνο αὐτή ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες ἀναδείχθηκε μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐκ φύσεως πάνω ἀπό κάθε φύση. Ὑπῆρξε βασίλισσα κάθε ἐγκοσμίου καί ὑπερκοσμίου κτίσματος.

Τώρα ἔχοντας καί τόν οὐρανό κατάλληλο κατοικητήριο, ὡς ταιριαστό της βασίλειο, στόν ὁποῖο μετατέθηκε σήμερα ἀπό τή γῆ, στάθηκε καί στά δεξιά τοῦ παμβασιλέως μέ διαχρυσό ἱματισμό ντυμένη καί στολισμένη, ὅπως λέγει ὁ προφήτης. (Ψάλμ. 44,11). **Διάχρυσο ἱματισμό, πού σημαίνει στολισμένη μέ τίς παντοειδεῖς ἀρετές.** Διότι μόνο αὐτή κατέχει τώρα μαζί μέ τό θεοδόξαστο σῶμα καί μέ τόν Υἱό, τόν οὐράνιο χῶρο. Δέν μπορούσε πραγματικά γῆ καί τάφος καί θάνατος νά κρατεῖ ἕως τό τέλος τό ζωαρχικό καί θεοδόχο σῶμα της καί ἀγαπητό ἐνδιαίτημα οὐρανοῦ καί τοῦ οὐρανοῦ τῶν οὐρανῶν.

Ἀποδεικτικό γιά τούς μαθητές στοιχεῖο περὶ τῆς ἀναστάσεώς της ἀπό τούς νεκρούς γίνονται τά σινδόνια καί τά ἐντάφια, πού μόνα ἀπέμειναν στό τάφο καί βρέθηκαν ἀπό ἐκείνους πού ἦλθαν νά τήν ζητήσουν, ὅπως συνέβηκε προηγούμενα μέ τόν

Υιό και δεσπότη. Δέν χρειάσθηκε νά μείνει και αυτή επίσης για λίγο πάνω στη γῆ, ὅπως ὁ Υἱός της και Θεός, γι' αὐτό ἀναλήφθηκε ἀμέσως πρὸς τόν ὑπερουράνιο χῶρο ἀπό τόν τάφο.

Μέ τήν ἀνάληψή της ἡ Θεομήτωρ συνῆψε τά κάτω μέ τά ἄνω και περιέλαβε τό πᾶν μέ τά γύρω της θαυμάσια, ὥστε και τό ὅτι εἶναι ἐλαττωμένη πολύ λίγο ἀπό τούς ἀγγέλους, γευόμενη τό θάνατο, αὐξάνει τή ὑπεροχή της σέ ὅλα . Και ἔτσι εἶναι ἡ μόνη ἀπό ὅλους τούς αἰῶνες και ἀπό ὅλους τούς ἀρίστους πού διαιτᾶται μέ τό σῶμα στόν οὐρανό μαζί μέ τόν Υἱό και Θεό.

Ἡ Θεομήτωρ εἶναι ὁ τόπος ὅλων τῶν χαρίτων και πλήρωμα κάθε καλοκαγαθίας και εικόνα κάθε ἀγαθοῦ και κάθε χρηστότητος, ἀφοῦ εἶναι ἡ μόνη πού ἀξιώθηκε ὅλα μαζί τά χαρίσματα τοῦ Πνεύματος και μάλιστα ἡ μόνη πού ἔλαβε παράδοξα στά σπλάχνα τῆς ἐκείνον στόν ὁποῖο βρίσκονται οἱ θησαυροί ὅλων τῶν χαρισμάτων. Τώρα δέ μέ τό θάνατό της προχώρησε ἀπό ἐδῶ πρὸς τήν ἀθανασία και δίκαια μετέστη και εἶναι συγκάτοικος μέ τόν Υἱό στά ὑπερουράνια σκηνώματα και ἀπό ἐκεῖ ἐπιστατεῖ μέ τίς ἀκοίμητες πρὸς αὐτόν πρεσβεῖες ἐξιλεώνοντας αὐτόν πρὸς ὅλους μας.

Εἶναι τόσο πολύ πλησιέστερη ἀπό τούς πλησιάζοντας τό Θεό, ὄχι μόνο ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά και ἀπό αὐτές τίς ἀγγελικές ἱεραρχίες. «Τά Σεραφίμ στέκονταν γύρω του» (Ἡσαΐας 6,2) και ὁ Δαβίδ λέγει: «παρέστη ἡ βασίλισσα στά δεξιά σου». Βλέπετε τή διαφορά τῆς στάσεως; Ἀπό αὐτή μπορεῖτε νά καταλάβετε και τή διαφορά της, κατά τήν ἀξία τῆς τάξεως. Διότι τά Σεραφίμ ἦταν γύρω ἀπό τό Θεό, πλησίον δέ στόν ἴδιο μόνο ἡ βασίλισσα και μάλιστα στά δεξιά του. Ὅπου κάθισε ὁ Χριστός στόν οὐρανό, δηλαδή στά δεξιά τῆς μεγαλωσύνης, ἐκεῖ στέκεται και αὐτή τώρα πού ἀνέβηκε ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό.

Ποῖός δέν γνωρίζει ὅτι ἡ Παρθενομήτωρ εἶναι ἐκείνη ἡ βάτος πού ἦταν ἀναμμένη ἀλλά δέν καταφλεγόταν. (Ψάλμ.44,19) Και αὐτή ἡ λαβίδα, πού πῆρε τό Σεραφίμ, τόν

ἄνθρακα ἀπό τό θυσιαστήριον, πού συνέλαβε δηλαδή ἀπυρπολήτως τό θεῖο πῦρ καί κανείς ἄλλος δέν θά μπορούσε νά ἔλθει πρὸς τό Θεό. Ἐπομένως μόνη αὐτή εἶναι μεθόριον τῆς κτιστῆς καί τῆς ἄκτιστης φύσεως.

Ποιός θά ἀγαποῦσε τό Υἱό καί Θεό περισσότερο ἀπό τή μητέρα, ἡ ὁποία ὄχι μόνο μονογενῆ τόν γέννησε, ἀλλά καί μόνη της αὐτή χωρίς ἀνδρική ἔνωση, ὥστε νά εἶναι τό φίλτρο διπλάσιο.

Ὅπως λοιπόν, ἀφοῦ μόνο δι' αὐτῆς ἐπεδήμησε πρὸς ἡμᾶς, φανερώθηκε καί συναναστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους, ἐνῶ πρῖν ἦταν ἀθέατος, ἔτσι καί στόν μελλοντικό ἀτελεύτητο αἰῶνα κάθε πρόοδος καί ἀποκάλυψη μυστηρίων χωρίς αὐτήν θά εἶναι ἀδύνατος.

Δία μέσου τῆς Θεομήτορος θά ὑμνοῦν τό Θεό γιατί αὐτή εἶναι ἡ αἰτία, ἡ προστάτης καί πρόξενος τῶν αἰωνίων. Αὐτή εἶναι θέμα τῶν προφητῶν, ἀρχή τῶν Ἀποστόλων, ἐδραῖωμα τῶν μαρτύρων, κρηπίς τῶν διδασκάλων, ἡ ρίζα τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν, ἡ κορυφή καί τελείωση κάθε ἀγίου.

ὦ Παρθένη θεία καί τώρα οὐρανία, πῶς νά περιγράψω ὅλα σου τά προσόντα; Πῶς νά σέ δοξάσω, τό θησαυρό τῆς δόξας; Ἐσένα καί ἡ μνήμη μόνο ἀγιάζει αὐτόν πού τήν χρησιμοποιεῖ.

Μετάδωσε πλούσια λοιπόν τά χαρίσματά σου στό λαό σου, Δέσποινα, δῶσε τή λύση τῶν δεινῶν μας, μετάτρεψε ὅλα πρὸς τό καλύτερο μέ τή δύναμή σου, δίδοντας τή χάρη σου γιά νά δοξάζουμε τό προαιώνιο Λόγο πού σαρκώθηκε ἀπό σένα γά μας μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα καί τό ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀτελευτήτους αἰῶνες. Γένοιτο.

Πηγή: Ἀπόσπασμα ἀπό: ΠΑΤΕΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΓΡΗΓ.ΠΑΛΑΜΑΣ"Τ.10